

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XIII. In quo de Spiritualibus notitijs, quatenus ad memoriam
spectare possunt, dißeritur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

*Discrimen
inter ima-
gines spiri-
tuales &
imagines
Phantasia.*

Difficulus discerni potest, quando imagines istae attingunt directè id, quod est spirituale in anima, quando verò solum in Phantasia morantur. Imagines enim Phantasiae solent etiam esse admodum frequentes, aliquae siquidem personarum valde ordinariè gerunt in imaginatione & Phantasia imaginarias visiones, creberrimeque vno eodemque modo illis representantur, id ex eo proveniat, siue quod organum habeant admodum apprehensivum, ita ut si vel minimum quid cogitent, continuo represententur illis, & effigietur figura illa ordinaria in Phantasia, siue etiam quia illam daemon imprimi: siue denique quia ipsemet Deus illam inserit, absque eo quod in anima formaliter imprimatur. Res tamen haec ex effectibus dignosci potest, naturales enim imagines vel à Dæmone profectae, licet quam maxime illarum quis recorderetur, nullum effectum vtilem producant, nec spiritualem in anima renouationem; sed aride tantummodo illas intuetur. Imagines verò bonae, licet operentur semper in anima aliquem bonum effectum, dum illarum recordatur, quemadmodum etiam dum primà de illis vice cogitaretur, operatae sunt, formales tamè. i. quae animae imprimuntur ferè semper, quâdo ad illas intuedas conuertitur, aliquè effectum producant. Qui has formales imagines fuerit expertus, facili negotio utraque agnosceret, manifesta siquidem est illi dièta differentia, qui haec experimento degustauit. Illud vnum dico, imagines illas, quae formaliter & perseveranter imprimuntur animae, facilius contingere. Ceterum siue sint istae, siue illae, expedit animae nihil comprehendere velle, praeter Deum, per fidem in spe. Ad hoc autem, quod obijciebatur videri superbiam, huiusmodi res, si bonae sint repudiare. Respondeo potius insignis esse

*Expedit
animae ni-
hil compre-
hendere
velle pra-
ter Deum
per fidem
in spe.*

humilitatis prudenter illis, quam optimo fieri possit modo uti, sicuti dictum est, & tutiora sectari.

CAPVT XIII.

*In quo de Spiritualibus notitijs, quatenus ad
memoriam spectare possint,
diferuntur.*

Spirituales notitias, tertium apprehensionum memoriae genus esse diximus, non quia illae ad corporeum Phantasiae sensum spectent, ut reliquae; sed quia etiam reminiscitiae ac memoriae spirituali subsunt. Postquam enim illarum aliqua fuerit animae representata, potest illa quando libuerit ipsarum meminisse: & hoc, non propter figuram & imaginem, quam apprehensio huiusmodi in sensu corporeo reliquerit (nam cum corporeus sit ut diximus, incapax est spiritualium formarum) sed intellectualiter & spiritualiter meminit illarum ob formam, quam sui in animâ reliquit apprehensio illa impressam, quae etiam est forma, vel notitia, vel imago spiritualis, vel formalis, cuius praesidio sibi reuocat in memoriam, vel certè meminit illius, propter effectum, quem produxit. Atque haec est causa cur apprehensiones istas inter memoriae apprehensiones numero, etiam si ad phantasiae directè non pertineant.

Quales autem sint notitiae istae, & qualiter se anima in illis gerere debeat, ut ad segetem vnionem cum Deo tendere valeat, sufficienter declaratum est capite vigesimo quarto secundi libri, vbi de illis sicut de intellectus apprehensionibus egimus; dicto itaque loco videre licet. Diximus enim ibi in duplici differentia esse notitias istas: quasdam perfectionum increatarum, alias vero

verò rerum creatarum. Id solummodo quantum nunc ad præsens nostrum institutum attinet, qualiter videlicet se in illis gerere debeat memoria, ut ad vniõnem pergat; dico quod (vrimmediate docuimus, de notitijs formalibus capite antecedenti, ad quod formalium notitiarum genus etiam istæ, de quibus agimus spectant, cum sint rerum creatarum) dico inquam, quod quando salutarem produxerint effectum, potest anima illam reminisci; non ad hoc ut illas in se ipsa retinere velit; sed ad viuificandum amorem, & Dei notitiam. Verum si illarum recordatio nullum bonum effectum inducit; nunquam velit illas ad memoriam admittere. Verum de increatarum rerum notitijs, hoc pronuncio, ut quam creberimè fieri poterit illarum recordari fatigat, præstantissimum quippè ex ijs hauriet effectum, siquidem sicut ibi diximus sunt tactus sentimentaque vniõnis diuinæ, ad quam dirigimus animam. Horum autem tactuum & sentimentorum non recordatur memoria, ob aliquam formam, imaginem vel figuram, quam ipsa animæ imprimant, nullam enim formam tactus illi ac sentimenta vniõnis cum creatore forciuntur, sed ob effectum lucis, amoris, suauitatis, spiritualis renouationis, quem in illa pridem reliquerunt, quorum quotiescunque recordatur, aliquid horum renouari sentit.

CAPVT XIV.

Vniuersalis præscribitur modus, quem spiritualis tenere debet circa istam memoriæ potentiam.

VT tandem huic de memoria tractationi finem imponamus, operæ præmium erit ad breuem hoc loco synopsis

ac compendium redigere modum, quo vniuersaliter spiritualis lector uti debeat, ut secundum istam potentiam Deo vniatur. Licet enim, ex dictis ea res constet, nihilominus in compendium reuocata doctrina, commodius percipitur. Quamobrem illud ei altè perpendendum est, quod quoniam id quod hic intendimus est, ut anima vniatur Deo secundum memoriam in spe; id verò quod speratur illud esse quod non possidetur, & quo minus aliarum rerum possidet anima, eo maiorem capacitatem aptitudinemque ad sperandum id, quod sperat, eam habere, & consequenter maiorem spei perfectionem, & quod quo plures res possederit, minorem eam habere capacitatem & aptitudinem ad sperandum, & consequenter minorem spei perfectionem. Præterea aduertendum illi est, secundum istam doctrinam, quod quo plus anima despoliauerit & priuauerit memoriæ formis rebusque alijs, quæ à memoria retineri possunt, quæ non sunt diuinitas, vel Deus humanatus (cuius memoria consideratio quæ magni semper momenti est ad finem consequendum), utpote illius, qui est vera via, dux, auctorque bonorum omnium) eò amplius collocabit, figet memoriæ in Deo, ac magis illam exhibebit vacuam, ut speret ab eo memoriæ suæ plenitudinem.

Illud itaque quod illi faciendum est ut in integrâ purâque spe DEI viuat est, ut quotiescunque sese obtulerint illi notitiæ, formæ & imagines distinctæ (secundum iam allatam doctrinam) nequaquam se in illis detinendo, confestim Animam ad Deum in vacuitate totius illius memorabilis, cum affectu amoroso conuertat, non cogitando nec amplius res illas intuendo, nisi quantum illi ad earum memoriæ retinendam

S 2 dam

B.

Iohannis
CruceOpera
Mystica

NVI

124

Humana-
ti Dei me-
moria sem-
per retinē-
da.